

“मीठे बच्चे- मायाको कुइरो धेरै शक्तिशाली छ, यसबाट खबरदार रहनुपर्छ। कुइरोमा कहिल्यै पनि अलमलिनु हुँदैन। ”

प्रश्न:- महावीर बच्चाहरूले कुनचाहिँ कर्तव्य गरेका थिए, जसको यादगार शास्त्रहरूमा छ?

उत्तर:- महावीर बच्चाहरूले मूर्छितलाई संजीवनी बुटी दिएर सुरजीत गरेका थिए, यसको यादगार शास्त्रहरूमा पनि देखाउँछन्। तिमी बच्चाहरूलाई दया आउनुपर्छ- जो सेवा गर्दा-गर्दै बाबाबाट वर्सा लिँदा-लिँदै कुनै पनि कारणले बाबाको हात छोडेर गए, उनलाई पत्र लेखेर सुरजीत गर। पत्र लेख- तिमीलाई के भयो, जसकारण पढाइ छोडिदियो... दुर्भाग्यशाली किन बन्यौ! गिरेकालाई बचाउनुपर्छ।

गीत:- नयन हीन को राह दिखाओ....

ओम् शान्ति। यो गीत धेरै सामान्य रूपमा गाउँछन्, हे भगवान् अन्धाहरूको लट्ठी बन्नुहोस् किनकि भक्ति मार्गमा ठक्कर धेरै खान्छन्, तर बाबालाई पाउँदैनन्। आत्माले भन्छ- हे बाबा! म हजुरसँग मिल्नको लागि यस शरीरद्वारा धेरै भट्किँएँ। हजुरलाई पाउने बाटो धेरै कठिन छ। यो त अवश्य मनुष्यले सम्झन्छन्- जन्म-जन्मान्तर हामीले भक्ति गर्दै आयौं। यो जान्दैनन्- हामीलाई ज्ञान मिल्छ, तब हामी नयनहीनबाट नयनयुक्त बनेछौं। भक्ति मार्गको काइदा हो भक्ति गर्नु, धक्का खानु। आधाकल्प धक्का खाएका छौ। तिमीले अब धक्का खान बन्द गरिदियो। तिमीले भक्ति गर्दैनौ, नत शास्त्र नै पढ्छौ। जब भगवान् मिल्यो, फेरि यो सबै किन गर्ने! जबकि हामीलाई आफ्नो साथमा लिएर जाने भगवान् मिलेको छ। फेरि हामी धक्का किन खाने! भगवान् आउनु हुन्छ भने अवश्य सबैलाई साथमा लिएर पनि जानुहुन्छ। सबैले धक्का पनि खाइरहन्छन् र एक अर्कालाई आशीर्वाद पनि गरिरहन्छन्, केही पनि बुझेका छैनन्। पोप साधु सन्त जो आउँछन्, उनको लागि सम्झन्छन्- यी गुरुहरूले हामीलाई बाटो बताउँछन्, भगवान्सँग मिल्ने। तर ती गुरुहरू स्वयंले पनि बाटो जानेका छैनन् भने फेरि देखाउँछन् कसरी! आशीर्वाद दिन्छन् भने पनि केवल यति भनिदिन्छन्- भगवान् लाई याद गर। राम-राम भन। जस्तै बाटोमा कसैसँग सोध्यो- फलाना स्थान कहाँ होला? भनिन्छ- यो बाटो जानु भयो भने पुग्न हुनेछ। यस्तो भनिदैन साथमा लैजान्छु। जसलाई बाटो चाहिन्छ, त्यो बताइन्छ, तर साथमा कुनै गाइड त चाहिन्छ नि। विना गाइड त अलमलमा परिन्छ। जस्तै तिमीहरू पनि एक दिन कुइरोको कारण जंगलमा अलमलिएका थियौ। यो मायाको कुइरो धेरै जबरदस्त हुन्छ। स्टीमर चलाउनेलाई कुइरोको कारण बाटो देखिँदैन। धेरै सावधानी राख्छन्, त्यस्तै यो फेरि हो मायाको कुइरो। कसैलाई बाटोको बारेमा थाहै हुँदैन। जप, तप, तीर्थ आदि गरिरहन्छन्। जन्म-जन्मान्तर

भगवान्सँग मिलनको लागि भक्ति गर्दै आयौ। अनेक प्रकारको मत पनि मिल्यो। जस्तो सङ्ग, त्यस्तै रङ्ग। हर जन्ममा गुरु पनि गर्नुपर्छ। अब तिमी बच्चाहरूलाई सतगुरु मिलेको छ। उहाँले स्वयं भन्नुहुन्छ— म कल्प-कल्प आएर तिमी बच्चाहरूलाई वापस घर लिएर जान्छु, फेरि विष्णुपुरीमा पठाइदिन्छु।

अहिले हामी बाबासँग वर्सा लिइरहेका छौं। मानौं, कुनै गुरु वा पण्डित आदि आएर यो ज्ञान लिऊन् अनि अरूलाई भनून्— मनमनाभव, शिवबाबालाई याद गर। यस भनेमा उनका शिष्य आदिले सोध्नेछन्— यो ज्ञान कहाँबाट लिनुभयो! उनले झट्ट सम्झन्छन्— गुरुले अर्को बाटो लिएछन्। उनको दोकान खतम हुन्छ। मान्यता खतम हुन्छ। भन्नेछन्— हजुरले ब्रह्माकुमारीहरूसँग ज्ञान लिनुभयो भने हामी पनि किन बी.के.को पासमा नजाने? स्वयं गुरुहरूले पनि भन्छन्— सबै जिज्ञासुले हामीलाई छोडिदिन्छन्। फेरि हामी कहाँबाट खाने? सारा धन्धा खतम हुनेछ। सारा मान खतम हुनेछ। यहाँ त ७ दिन भट्टीमा राखेर सबैथोक गराउनु पर्ने हुन्छ। रोटी पकाऊ, यो गर... जसरी संन्यासीहरूले पनि गराउँछन् ताकि देह-अभिमान टुटोस्। फेरि यस्तोलाई टिक्न धेरै मुश्किल हुन्छ। अर्को कुरा जो बाहिरबाट आउँछन्, उनलाई पहिला सुरुमा बाबाको परिचय दिनुपर्छ— हामीले माता-पिताद्वारा विश्वको मालिक बन्ने वर्सा लिइरहेका छौं। बाबा हुनुहुन्छ विश्वको रचयिता। हाम्रो लक्ष्य-उद्देश्य हो— नरबाट नारायण बन्ने। तपाईं पनि आउनु हुन्छ भने ८ दिन आएर पढ्नुपर्छ। धेरै भारी मेहनत छ। यतिकै अभिमान कसैले तोड्न सक्दैन। यस्ता मानिसहरू छिट्टै आउन सक्दैनन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— तिमीहरू भाइ बहिनी हो। एक अर्कालाई सम्झाउन सक्छौ। मानौं, कुनै बच्चाहरूले धेरै राम्रो सेवा गर्थे, धेरैलाई सम्झाउँथे। अहिले बाबाको हात छोडिदिएका छन्। अब यो त तिमीलाई थाहा छ— शिवबाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ, ब्रह्माद्वारा। डाइरेक्ट त पढाउन सक्नुहुन्न। बाबा भन्नुहुन्छ— ब्रह्माद्वारा स्थापना गराउँछु। राजयोग सिकाउँछु। यदि कसैले ब्रह्माको हात छोडे मतलब शिवको पनि छोडे। विचार गरिन्छ— फलानोले किन छोड्यो? भाग्यशाली बन्नुको सट्टा दुर्भाग्यशाली किन बन्यो? तिमी कोसँग रिसायौ? बहिनीहरूसँग रिसायौ होला। तिमी जो यति वर्सा लिनेवाला थियौ फेरि के भयो! के सिकाउने वाला बाबाले तिमीलाई केही भन्नुभयो, जसकारण पढाइ छोडिदियौ अनि दुर्भाग्यशाली बन्यौ! बाबाले पनि सोध्न सक्नुहुन्छ— तिमीले राजयोग सिक्न किन छोडिदियौ! तिमी पनि आश्चर्यवत् बाबाको बनन्ती, कथन्ती, भागन्तीमा आयौ। आफ्नो तकदिरलाई रेखा लगाइदियौ! समय देखेर उनलाई लेखाउनुपर्छ। हुन सक्छ— पत्र पढेर फेरि जाग्न सक्छन्। गिरेकालाई बचाउनु पर्छ। कसैलाई डुब्नबाट बचाइन्छ भने इनाम दिन्छन्। यसमा पनि डुब्नबाट बचाउनु छ। ज्ञानको नै कुरा हो। लेख्नुपर्छ— तिमीले खिवैयाको हात छोडिदियौ भने डुबेर मर्छौ। पौडिएर निकाल्नेहरूले आफ्नो ज्यानलाई जोखिममा

पारेर अरूलाई बचाउँछन्। कसैलाई राम्रोसँग पौडिन आउँदैन भने स्वयं पनि हराउँछ। तिमीले पनि कसैलाई डुबेको देख्यौ भने १०-२० चिट्ठी लेख, यो कुनै इनसल्ट हुँदैन। तपाईंले यति समय हात पक्किडनु भयो, अरूलाई पनि सम्झाउनु भयो फेरि तपाईं कसरी डुब्नुहुन्छ! तिमीले प्रेमसँग लेख। बहिनजी, तपाईं त राजयोग सिकेर पार जानेवाला हुनुहुन्थ्यो— अब तपाईं डुबिरहनु भएको छ! दया आउँछ, बिचरालाई बचाऊं। फेरि कोही बच्छन् वा बच्दैनन्— यो त भयो उनको तकदिर। अर्को कुरा यो जुन प्रदर्शनीमा विचार लेखेर दिन्छन्— यहाँ नरबाट नारायण बन्ने मार्ग बताइन्छ। यो राजयोग धेरै राम्रो छ। पुग्यो, लेखेर बाहिर निस्कियो अनि बिस्रियो। त्यसैले जो लेख्छन्, उनको पछि लाग्नुपर्छ— तपाईंले यो विचार लेखेर दिनु भएको थियो तर आफूले के गर्नुभयो! न आफ्नो फाइदा गर्नुभयो, न अरूको! पहलो मुख्य कुरा हो, माता-पिताको परिचय दिनु। त्यसैले बाबाले प्रश्नावली बनाउनु भएको छ, सोध— परमपिता परमात्मासँग तपाईंको के सम्बन्ध छ? के वर्सा मिल्छ! यो लेखाउनुपर्छ। बाँकी सारा प्रदर्शनी सम्झाएर अन्तिममा लेख्नाले कुनै फाइदा छैन। मुख्य कुरा हो माता-पिताको परिचय दिनु। अब बुझ्नुभयो भने लेख्नुहोस्, नत्र केही बुझ्नु भएको छैन। दिलैबाट सम्झाएर फेरि लेखाउनुपर्छ। वास्तवमा यो जगत अम्बा, जगत पिता हुनुहुन्छ। उनले लेखून्— वास्तवमा बाबाबाट वर्सा मिल्छ। यो लेखेर दिऊन्, तब सम्झ— तिमीले केही सेवा गर्यौं। फेरि यदि आएनन् भने चिट्ठी लेख्नुपर्छ— वास्तवमा यो जगत अम्बा र जगत पिता हुनुहुन्छ भने फेरि वर्सा लिन किन आउनु हुन्न! अचानक कालले खान्छ। मेहनत गर्नुपर्छ। प्रदर्शनी गर्यौं, त्यसबाट मुश्किलले कुनै २-४ मात्र निस्के भने फाइदा के भयो! बच्चाहरूले पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। आउन छोडे भने चिट्ठी लेख्नुपर्छ। तपाईं बेहदको बाबासँग वर्सा लिँदै हुनुहुन्थ्यो फेरि मायाले तपाईंलाई पक्रेर लग्यो। प्रभुलाई छोडिदिनु भयो। यसरी त तपाईंले आफ्नो पद भ्रष्ट गर्नुहुन्छ। जो महावीर छन्, उनले झट्ट संजीवनी बुटी दिन्छन्। यो बेहोश भयो। मायाले नाकमा समात्यो भने उनलाई बचाउनु पर्छ, यति मेहनत गर्यौं भने करोडौंमा कोही निस्कनेछ। जाँच गर्नुपर्छ— यो कलमी कस्तो छ। बच्चीहरूले लेख्छन्— हाम्रो घाँटी नै सुक्यो। तर तिमी बढी कुरामा जाँदै नजाऊ। पहिलो मुख्य कुरा सम्झाएर लेखाऊ, फेरि अरू कुरा। एकै त्रिमूर्तिको चित्रमा पूरा बुझाऊ। माता-पिता हुनुहुन्छ भनेर निश्चय गर्नुहुन्छ भने उहाँसँग वर्सा मिल्नु छ। कुनै जति नै बूढो होस्— यी दुई अक्षर त सबैलाई सम्झाउन सक्छ नि। यदि यी दुई अक्षर पनि धारणा गर्दैनन् भने बाबाले बुझ्नुहुन्छ— यिनको बुद्धि कहीं किचडामा फँसेको छ। धेरै बोल्नु हुँदैन। केवल बाबा र वर्सालाई याद गर। वर्सा हो विष्णुपुरी, जसको तिमी मालिक बन्छौ। बाबा अति सहज गरेर सम्झाउनु हुन्छ। अहिल्या, कुब्जा जस्तोसुकै हुन्, वर्सा पाउन सक्छन्। केवल श्रीमतमा चलून्। देही-अभिमानि बन्न त सहज छ। कसैको गृहस्थ व्यवहार छैन, एकलो छ भने धेरै सेवा गर्न सक्छ। कुनै-कुनैलाई देह-अभिमान

रहन्छ। मोहको धागो टुटेको छैन। देही-अभिमानिले शरीरमा मोह राख्दैन्! बाबाले युक्ति बताउनुहुन्छ—
तिमीले आफूलाई आत्मा सम्झ। यो पुरानो दुनियाँ हो, यसबाट ममत्व मेटाउनु छ। एक बाबालाई याद गर्नु
छ। वर्सालाई याद गर्नाले रचियता पनि याद आउँछ। कति कमाई छ, स्वयं पनि गर अनि अरूलाई पनि
गराऊ। माता-पिताले बच्चाहरूलाई लायक बनाइदिन्छन्, फेरि बच्चाहरूको काम हो— उनको सम्हाल
गर्नु। फेरि माता-पिता छुट्छन्। यहाँ धेरै छन्, जसको ममत्व रहन्छ। कसैको आफ्नो बच्चा नभए धर्मको
बच्चामा मोह जान्छ। फेरि उनले पद पाउन सक्दैनन्। सर्भिसको बदला डिस-सर्भिस गर्छन्। प्रदर्शनीमा
मुख्य कुरा यो सम्झाउनु पर्छ, जसले निश्चय होस्— वास्तवमा उहाँ हाम्रो बाबा हुनुहुन्छ। उहाँसँग
राजयोगद्वारा २१ जन्मको वर्सा मिल्छ। नयाँ दुनियाँको रचना कसरी हुन्छ! कसरी हामी मालिक बन्छौं, यो
हो लक्ष्य-उद्देश्य। तर बच्चाहरूले पूरा बुझेका छैनन्। तिमी बच्चाहरूलाई रात दिन खुशी रहनुपर्छ— हामी
ईश्वरीय सन्तान हौं। वहाँ विष्णुको दैवी सन्तानलाई यति खुशी हुँदैन, जति अहिले तिमी ईश्वरीय
सन्तानलाई छ। अहिले तिमी ईश्वरीय सन्तान बनेका छौ, फेरि तिमी नै विष्णुको सन्तान बन्छौं, तर खुशी
अहिले छ। देवताहरूलाई ईश्वरीय सन्तान भन्दा उच्च भनिँदैन। त्यसैले ईश्वरीय सन्तानलाई कति खुशी
हुनुपर्छ! तर यहाँबाट बाहिर निस्कने बित्तिकै मायाले बिल्कुलै भुलाइदिन्छ। बुझिन्छ— तकदिरमा राजाई
छैन। धेरै मेहनत गर्नुपर्छ। माया यस्तो छ, जसले वहाँको वहाँ नै थप्पड लगाएर भुलाइदिन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) मोहको सबै धागोलाई तोडेर यस पुरानो देह र दुनियाँबाट ममत्व निकालेर सेवामा लाग्नुपर्छ।
बाबा र वर्सालाई याद गरेर कमाई जम्मा गर।
- २) राम्रो तैरनेवाला बनेर सबैलाई पार लगाउने सेवा गर। श्रीमतमा चल, बुद्धि किचडामा
लगाउनु हुँदैन।

वरदानः— एक बल एक भरोसा राखेर हलचलको परिस्थितिमा एकरस रहने, सर्वशक्ति सम्पन्न
भव

एक बल, एक भरोसामा रहने आत्मा सदा एकरस स्थितिमा स्थित हुन्छ। एकरस स्थिति
अर्थात् सदा अचल, हलचल होइन। एक बाबाद्वारा सर्वशक्ति प्राप्त गरेर सर्वशक्ति सम्पन्न रहने

२०७३ फाल्गुन २३ सोमबार ०६-०३-२०१७ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

आत्मा जस्तोसुकै हलचलको परिस्थितिमा अचल रहन सक्छ। एकरस स्थितिको अर्थ नै हो—
एकद्वारा सर्व सम्बन्ध, सर्व प्राप्तिहरूको रसको अनुभव गर्नु। उसलाई अरू कुनै पनि सम्बन्धले
आफूतिर आकर्षित गर्न सक्दैन।

स्लोगन:— बेहद सेवाको श्रेष्ठ वृत्ति राख्नु नै विश्व कल्याणकारी बन्नु हो।